

Arrest

nr. 151 679 van 3 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Y. STERMOTTE loco advocaat M. STRUBBE en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U diende in België een eerste asielaanvraag in op 26 april 2011. U werd voor het eerst gehoord op het CGVS op 26 november 2011. Op 21 maart 2012 ontving u uw beslissing waarin stond dat u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. U ging in beroep tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) heeft op 26 september 2013 een arrest gevelde in uw dossier. De RvV heeft hierbij de beslissing van het CGVS gevolgd.

De door u aangehaalde feiten in deze beslissing klonken als volgt:

"U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit het dorp Ato Kalay, gelegen in het district Shaygal wa Shital in de provincie Kunar. U bent Pashtoun van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. In de jaren '90 ontvluchtte u samen met uw familie Afghanistan en vestigden jullie zich in een vluchtelingenkamp in Pakistan waar uw vader actief was als dokter. Ten tijde van de

Afghaanse presidentsverkiezingen in 2005 voerde uw vader campagne voor Karzai in de vluchtelingenkampen in Pakistan. Door deze activiteiten kreeg hij problemen met de taliban en Hezb-i-Islami in Pakistan en datzelfde jaar nog keerde uw hele familie terug naar jullie dorp in Kunar. Uw vader was aanvankelijk actief als dokter in jullie dorp en opende daarna een apotheek in de provinciehoofdstad Asadabad. Uw twee oudste broers begonnen in 2009 respectievelijk te werken als politieagent in Jalalabad en als officier bij de Afghan National Civil Order Police in Herat. U bleef zelf in jullie dorp wonen en hield zich bezig met de dieren en velden die uw familie bezat.

Nadat uw broers bij de politie gingen, kreeg uw familie regelmatig brieven van de opstandelingen die vroegen aan uw broers om hun job op te geven en met hen mee te vechten. Uw broers weigerden in te gaan op deze verzoeken. Midden maart 2011 keerden uw broers terug naar jullie dorp om de verloving van één van uw zussen te vieren. 's Nachts vielen opstandelingen binnen in jullie woning en namen uw twee oudste broers en uw vader mee. De volgende dag vernamen jullie dat ze allen waren onthoofd.

Enkele dagen na hun dood kreeg u via uw oom een brief van Hezb-i-Islami. Hierin stond dat u de wapens van uw familie aan die organisatie moest bezorgen en dat u zelf bij hen moest komen vechten. Na ontvangst van deze brief ging u samen met uw oom naar het districtshuis waar u een klacht indiende. U kreeg er echter te horen dat ze niets voor u konden doen en kreeg er het advies om de regio te verlaten en ergens anders bescherming te vragen. Omdat uw familie beseftte dat uw leven in gevaar was, werd uw vertrek uit Afghanistan geregeld.

Enkele dagen later reisde u naar Kabul waar u het vliegtuig nam naar Iran. Via Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk kwam u op 24 april 2011 aan in België, waar u twee dagen later asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: de taskara's (Afghaans identiteitsdocument) van u, uw vader en uw twee oudste broers, twee attesten over het werk van uw broers, een brief aan het districtshuis, 5 attesten over het werk van uw vader in Pakistan, een kaart van uw vader als campagnemedewerker van Hamid Karzai in Pakistan en een verzendingsbewijs uit Afghanistan."

Vervolgens diende u op 9 oktober 2013 een tweede asielaanvraag in. U werd op 28 november 2013 gehoord op het CGVS en ontving op 17 december 2013 een beslissing waarin u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire status geweigerd werden. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de RvV. De RvV heeft op 24 april 2014 een arrest gevelde in uw dossier en heeft hierbij de beslissing van het CGVS gevolgd. De nieuwe elementen die u aanreikte tijdens uw eerste asielaanvraag, waren nieuwe documenten die u had ontvangen. Uw vluchtmotieven waren gebaseerd op dezelfde motieven die u tijdens uw eerste asielaanvraag aanhaalde. U verklaarde verder dat u voor Eid (het Offerfeest) van 2013 (8 augustus 2013) een vriend in Afghanistan contacteerde omdat het telefoonnummer van uw oom (langs moederskant) was afgesloten. Uw vriend zou u verteld hebben dat uw oom werd gearresteerd. Later had u geen nieuws meer ontvangen. U legde tijdens uw tweede asielaanvraag de volgende documenten neer: twee originele dreigbrieven, een fax van een brief van het districtshuis (uitgereikt op 26.01.1392; 14.04.2013 volgens de Gregoriaanse kalender, GK) en een fax van een krantenartikel in de Daily Wahdat Peshawar. Op 3 december 2013 stuurde u nog een kopie op van de envelop waarmee uw documenten zouden zijn opgestuurd.

Op 22 september 2014 dient u uw derde en huidige asielaanvraag in. U verklaart dat u te horen hebt gekregen dat uw oom die was meegenomen door de taliban intussen is vrijgelaten. U zou eveneens vernomen hebben dat uw zus niet langer in Jalalabad woont, maar in Marawara district in Kunar. Daarnaast verklaart u dat u erachter bent gekomen dat uw familie persoonlijke problemen had met K.K., een commandant bij Hezb-e-Islami. Ter staving van uw verklaringen, legt u de originele versie neer van de brief van het districtshuis die u tijdens uw tweede asielaanvraag neerlegde en de originele partijlidkaart van uw vader bij Afghan Mellat.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

In eerste instantie dient er te worden opgemerkt dat de nieuwe elementen die u aanreikt met betrekking tot de problemen die u zou hebben gehad in Afghanistan, geen nieuw licht werpen op de geloofwaardigheid van uw verklaringen. De problemen die u zou hebben gehad, hebt u tijdens uw eerste en tweede asielaanvraag niet aannemelijk gemaakt. U geeft geen bijkomende verklaringen die deze beslissing kunnen ombuigen. Tijdens uw eerste en tweede asielaanvraag waren uw verklaringen in verband met de problemen die u en uw familie zouden hebben gehad tegenstrijdig, zeer onsamenhangend en beknopt waardoor er geen enkel geloof aan kon worden gehecht. U verklaarde toen dat u de taliban vreest omdat u wapens aan hen zou moeten geven. U haalt Hezbe- Islami en de taliban heel de tijd door elkaar en weet niets concreet over de reden(en) van de problemen, met name de bedreigingen en uiteindelijk de moord op uw vader en broers. Quasi al uw verklaringen waren

gebaseerd op uw eigen vermoedens. Ook tijdens uw huidige asielaanvraag verklaart u dat u vreest dat de taliban u zal doden, omdat zij wapens van u zouden eisen (CGVS, 3e AA, p. 13). Tijdens uw eerste asielaanvraag daarentegen verklaarde u dat u Hezb-e-Islami vreest en dat zij u in een brief bedreigd hebben en gezegd hebben dat u wapens moet afgeven (CGVS, 1e AA, p. 18, 20). U haalt wederom deze twee groeperingen door elkaar. Wanneer u hierop wordt gewezen, geeft u een ontwijkend antwoord (CGVS, 3e AA, p. 13). U verklaart dat uw vader werkte voor UNHCR als dokter en dat hij vrouwen verzorgde en dat de taliban hiertegen was. Wanneer u hier herhaaldelijk op gewezen wordt, verklaart u kortweg dat u met beide groeperingen problemen had (CGVS, 3e AA, p. 14). U concretiseert dit echter op geen enkele manier. U hebt deze problemen bovendien eveneens aangehaald tijdens uw eerste en tweede asielaanvraag en hebt deze problemen toen niet aannemelijk gemaakt. Ook nu zijn er geen bijkomende elementen die een ander licht werpen op de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het is bovendien merkwaardig dat u nu plots verklaart te weten dat er persoonlijke problemen zouden geweest zijn tussen uw familie en commandant K.K. van Hezb-e-Islami. Waarover deze persoonlijke problemen zeer concreet gaan, kan u echter niet vertellen. Het enige wat u hierover weet is dat iemand is vermoord ten tijde van uw grootvader. Aanvankelijk verklaart u dat uw oom langs vaderskant is vermoord, om nadien te vertellen dat u niet weet wie wie heeft vermoord (CGVS, 3e AA, p. 12). Uiteindelijk verklaart u dat uw grootvader de oom van K.K. gedood heeft, omdat zijn oom langs vaderskant werd gearresteerd toen hij 'iets deed met de weduwe' (CGVS, 3e AA, p. 13). Het is zeer eigenaardig dat u even later wel meer details kunt geven. Toch blijven uw verklaringen hieromtrent zeer vaag en beknopt. Het valt op dat u tijdens uw eerste twee asielaanvragen enkel kon gissen naar de redenen van de problemen en dat u toen zelfs niet de indruk gaf hierin geïnteresseerd te zijn. U wist immers niets over de inhoud van de documenten die u neerlegde en had niet bij uw familie geïnformeerd naar de redenen van de problemen. Ondanks het feit dat de ouderen zouden hebben samengezeten, had u geen idee wat er werd besproken en wie er hierbij aanwezig was (CGVS, 1e AA, p. 19). Dat u nu wel een reden zou kennen, kan bijgevolg moeilijk worden geloofd. Er kan bovendien worden verwacht dat uw verklaringen meer samenhangend zijn. Door louter en alleen bijkomende verklaringen af te leggen die volledig in het verlengde liggen van uw verklaringen tijdens uw vorige asielaanvragen die als ongeloofwaardig werden bestempeld, kan deze beslissing geenszins worden omgebogen.

Daarnaast legt u enkel en alleen twee nieuwe documenten neer om uw nieuwe asielaanvraag te ondersteunen. Met deze documenten wilt u uw problemen aantonen waaraan geen geloof kan worden gehecht. De lidkaart van uw vader bij Afghan Mellat kan uw problemen niet aantonen. U weet bovendien bitter weinig over zijn lidmaatschap bij deze partij (CGVS, 3e AA, p. 14). De brief die u neerlegt van het districtshoofd, had u eveneens neergelegd tijdens uw tweede asielaanvraag. Ditmaal legt u de originele brief neer. Hierbij dient er te worden opgemerkt dat uw verklaringen over deze brief tijdens uw vorige asielaanvragen dermate ontoereikend waren, waardoor er aan de authenticiteit van deze brief getwijfeld kan worden. Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte bewijswaarde, die moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen die betrekking hebben op de asielaanvraag.

Kortom, uit bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd uw verklaringen over uw problemen in Afghanistan aannemelijk te maken. Er dient dan ook besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Er kan vastgesteld worden dat u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van

uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt geviséerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong.

Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, stelde u dat de broers van K.K. daar wonen en dat u daarom niet in Jalalabad kunt wonen. U zou ook niet in de stad kunnen wonen, omdat u steeds in een dorp gewoond hebt. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met K.K. of wie dan ook gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Verder zijn er ernstige aanwijzingen dat u informatie achterhoudt over uzelf. U doet zichzelf voor als een ongeletterde boer, maar uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u ongeletterd bent of dat u een boer zou zijn. Niet alleen zijn uw verklaringen over uw werk op de velden ontoereikend, ze zijn bovendien tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen. Tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat uw familie 12 à 13 yerib grond bezit (CGVS, 1e AA, p. 10). Tijdens uw derde en huidige asielaanvraag verklaart u dat u 25 yerib grond bezit (CGVS, 3e AA, p. 9). Daarnaast verklaarde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat uw oom langs vaderskant zaaide en dat u verder voor de gronden zorgde. Wanneer u tijdens uw derde asielaanvraag gevraagd wordt naar uw werk op de gronden, verklaart u dat u de enige was van uw familie die op de gronden werkte. Soms zou uw vader of uw oom langs moederskant een beetje hebben geholpen, maar niet vaak. Het is eveneens merkwaardig dat u helemaal niet kunt vertellen wanneer tarwe en maïs, de twee gewassen die jullie voornamelijk teelden, geoogst en gezaaid worden. U kunt niet eens de seizoenen benoemen (CGVS, 3e AA, p. 10-11). U verklaart dat u andere mensen volgde en dat u hetzelfde deed (CGVS, 3e AA, p. 9). Aangezien u verklaarde verantwoordelijk te zijn voor 25 yerib grond, een aanzienlijke oppervlakte, kan er worden verwacht dat u zeer goed op de hoogte bent van de zaai- en oogsttijden en dat uw verklaringen hieromtrent samenhangend zijn. Dat is geenszins het geval. Het valt eveneens op dat u tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde ongeletterd te zijn (CGVS, 1e AA, p. 5, 13, 20). U verklaarde dat u niet kunt lezen of schrijven. Tijdens uw tweede en derde asielaanvraag, verklaart u dat u wel kunt lezen omdat u de Koran leerde lezen in het Pashtou. Tijdens uw derde asielaanvraag blijkt bovendien dat u contact onderhoudt met vrienden in Afghanistan via Facebook (CGVS, 3e AA, p. 5). Hieruit blijkt geenszins dat u een analfabeet bent, zoals u zich aanvankelijk voordeed. Het lijkt er duidelijk op dat u de asielinstanties tracht te misleiden door zich voor te doen als een ongeletterde boer. Dat u, als zoon van een dokter en broer van twee jonge opgeleide mannen, ongeletterd zou zijn en enkel zou hebben ingestaan voor het vee en de gronden, hebt u aldus niet aannemelijk gemaakt. U geeft bijgevolg geen zicht op uw werkelijke situatie. Daarnaast verklaarde u tijdens uw eerste en tweede asielaanvraag dat uw zus in Jalalabad woont met haar man. Nu verklaart u dat zij intussen terug in Kunar, in Marawara district zijn gaan wonen (CGVS, 3e AA, p. 4). Het is bevreemdend dat u tijdens uw eerste asielaanvraag niet wist wat voor werk uw schoonbroer deed, maar dat u nu verklaart dat hij voor dezelfde ngo werkte waarvoor uw oom vroeger werkte (CGVS, 3e AA, p. 4). Het lijkt er sterk op dat u tracht aan te tonen dat u niet in Jalalabad zou kunnen wonen, omdat u daar niemand zou hebben. Uw verklaringen hieromtrent zijn echter ongeloofwaardig. U hebt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u als jonge, alleenstaande man die het financieel goed had, niet in Jalalabad zou kunnen wonen (CGVS, 1e AA, p. 23). U hebt uw vrees niet aannemelijk gemaakt. Het is bijgevolg evenmin aannemelijk dat u in Jalalabad vervolgd zou worden in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het *"Aanvullend Protocol van 31 januari 1967 betreffende het statuut van vluchteling"*, van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wijst erop dat zijn verklaringen gestaafd worden door de verschillende documenten die hij heeft neergelegd en door de algemeen bekende feiten uit onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs for Asylum-seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013. Hij meent dat hij voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees koestert.

Gelet op de door hem aangeleverde documenten, zijn relaas omtrent de activiteiten van zijn vader en de algemeen bekende feiten in verband met risicoprofielen in Afghanistan, dient volgens verzoeker vastgesteld dat zijn relaas omtrent de dood van zijn vader voldoende geloofwaardig is. Dat hij niet precies zou weten welke ngo verantwoordelijk zou zijn voor de dood van zijn vader, doet aan het voorgaande geen afbreuk, aldus verzoeker.

Gelet op de door hem aangeleverde documenten, zijn relaas omtrent de activiteiten van zijn broers en de algemeen bekende feiten in verband met risicoprofielen in Afghanistan, dient volgens verzoeker vastgesteld dat zijn relaas omtrent de dood van zijn broers voldoende geloofwaardig is. Dat hij niet precies zou weten welke ngo verantwoordelijk zou zijn voor de dood van zijn broers, doet aan het voorgaande geen afbreuk, aldus verzoeker.

Verzoeker wijst erop dat hij zelf ook dreigbrieven van (vermoedelijk) Hezb-e-Islami heeft ontvangen, die hij eveneens overmaakte.

De Afghaanse documenten die verzoeker aanleverde, moeten volgens hem bekeken worden in hun onderlinge samenhang en in het licht van zijn asielrelaas. *In casu* corresponderen de documenten volgens hem onderling en ondersteunen zij zijn relaas. Hij stelt dat dit des te meer geldt nu een aantal van deze documenten vanuit Afghanistan per post aan hem werden overgemaakt.

Het gegeven dat hij het heeft over zowel de taliban als over Hezb-e-Islami, staat volgens verzoeker de geloofwaardigheid van zijn relaas evenmin in de weg. Hij en zijn familie kregen in Pakistan immers problemen met de taliban omwille van de politieke activiteiten van zijn vader en keerden daarop terug naar hun geboorteregio. Een aantal jaren later werden zijn broers en vader omgebracht door onbekenden. Verzoeker vermoedt dat deze aanslag uitgaat van Hezb-e-Islami, omdat hij zelf dreigbrieven ontving alsook omwille van hetgeen hij via zijn oom vernam omtrent de oude familievete. Verzoeker vermoedt tevens dat K.K. geruchten heeft verspreid over hem en zijn familie en sluit niet uit dat, na het horen van deze geruchten, het mogelijk zou zijn dat de taliban achter de aanslag op zijn familie zat.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij zelf een risicoprofiel heeft als burger die geassocieerd wordt of waargenomen wordt als een persoon die de Afghaanse veiligheidsdiensten steunt en inmiddels gedurende lange tijd buiten Afghanistan verblijft.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Volgens verzoeker wordt in de bestreden beslissing niet vastgesteld of hij in Jalalabad effectieve bestaande sociale relaties heeft die hem steun kunnen en willen bieden en evenmin wordt een mogelijke verblijfplaats geïdentificeerd zodat hij het risico loopt op mogelijke ontheemding. Ook wordt

volgens hem in de bestreden beslissing evenmin weergegeven wat de concrete vormen van opvang en inkomsten binnen de huidige socio-economische context van Afghanistan zijn.

Verzoeker wijst erop dat UNHCR specifieke voorwaarden heeft gesteld die in aanmerking moeten worden genomen bij het bepalen van een intern vestigingsalternatief in de Afghaanse context. Deze voorwaarden moeten worden gelezen in het licht van de algemene aanbevelingen van UNHCR aangaande het intern vestigingsalternatief van 23 juli 2003.

Het loutere vermoeden van het bestaan van een geïntegreerd sociaal netwerk op de plaats van het vestigingsalternatief is volgens verzoeker niet voldoende. Er dient vastgesteld dat er bestaande sociale relaties zijn die ook effectief steun kunnen en willen bieden. In de bestreden beslissing wordt slechts gesteld dat hij als alleenstaande man in beginsel in Jalalabad zou kunnen leven aangezien het een stedelijk gebied betreft dat onder de controle van de regering staat en waar de nodige infrastructuur voorhanden is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Verweerder stelt louter vast dat verzoeker niet op een overtuigende wijze heeft kunnen uiteenzetten waarom hij zich niet op een andere plaats in zijn land van herkomst zou kunnen vestigen, hetgeen volgens verzoeker neerkomt op een omkering van de bewijslast.

Verder meent verzoeker dat verweerder geenszins rekening houdt met zijn persoonlijke omstandigheden. Verweerder haalt enkel bijkomende concrete elementen uit zijn eerdere verklaringen in een andere context aan om de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief te bevestigen, aldus verzoeker.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift verweerders beslissing van 20 maart 2013 in het kader van zijn eerste asielaanvraag (stuk 3), 's Raads arrest nummer 110 754 van 26 september 2013 (stuk 4), verweerders beslissing van 17 december 2013 in het kader van zijn tweede asielaanvraag (stuk 5), documentatie met betrekking tot de beroepsactiviteiten van zijn vader (geneesheer) (stuk 6), documentatie met betrekking tot het lidmaatschap van zijn vader van de partij Afghan Mellat (stuk 7), documentatie met betrekking tot de activiteiten van zijn broers (stukken 8.i en 8.ii), zijn "*Tashkar*" (stuk 9) en een brief van het districtshuis (stuk 10).

Per drager brengt verweerder op 21 augustus 2015 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7): de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 10 maart 2015 (bijlage 1) en de COI Focus "*Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan*" van 10 juli 2015 (bijlage 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Vooreerst dient erop gewezen dat verweerder in de bestreden beslissing niet dienstig kan verwijzen naar zijn beslissingen in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen. Gelet op de devolutieve werking van de beroepen bij de Raad die verzoeker instelde tegen deze beslissingen, vormen 's Raads arrest nummer 110 754 van 26 september 2013 en nummer 122 925 van 24 april 2014, die kracht van gewijsde hebben, de einduitspraken inzake verzoekers vorige asielaanvragen en komen zij als dusdanig in de plaats van de respectieve beslissingen van de commissaris-generaal. In die zin is verzoekers verwijzing naar deze beslissingen in onderhavig verzoekschrift (verzoekschrift, stukken 3 en 5) evenmin dienstig.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Verzoeker voert in onderhavig verzoekschrift aan dat zijn verklaringen gestaafd worden door de documenten die hij heeft voorgelegd en overeenstemmen met de algemeen bekende feiten zoals die onder andere blijken uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs for Asylum-seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013 en dat het feit dat hij niet precies weet welke "ngo" verantwoordelijk zou zijn voor de dood van zijn vader en zijn broers, geen afbreuk doet aan het voorgaande. Daarmee komt verzoeker niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel *in concreto* aan te duiden waarom deze gevolgtrekkingen volgens hem niet correct zijn. Dergelijk verweer is niet dienstig. Evenmin is een verwijzing naar algemene informatie, zoals de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs for Asylum-seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013, dienstig daar verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk moet maken en een verwijzing naar algemene informatie is hiertoe niet voldoende. Daarenboven dient nogmaals gewezen te worden op de kracht van gewijsde van voormelde arresten van de Raad in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen en waaruit blijkt dat verzoekers asielrelaas reeds ongeloofwaardig werd bevonden.

Ook waar verzoeker aanvoert dat de door hem neergelegde documenten onderling corresponderen en zijn relaas ondersteunen, komt hij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Waar hij stelt dat K.K. geruchten over hem en zijn familie heeft verspreid, die de taliban ertoe hebben aangezet om een aanslag op zijn familie te plegen, dient vastgesteld dat het hier gaat om een loutere *post factum*-verklaring, die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen teneinde zijn tegenstrijdige verklaringen alsnog met elkaar in overeenstemming te brengen. Bovendien is zijn verklaring dat hij en zijn familie in Pakistan problemen hadden met de taliban en na hun terugkeer naar hun geboorteregio problemen hadden met Hezb-e-Islami omwille van de dreigbrieven en de oude familievete, niet in overeenstemming met zijn eerdere verklaring in onderhavig verzoekschrift dat hij niet precies kan aangeven welke "ngo" verantwoordelijk is voor de dood van zijn vader en zijn broers. Verder bevestigt hij dat zijn verklaringen louter gebaseerd zijn op zijn eigen vermoedens. Er dient ook op gewezen dat er in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald dat verzoeker ook met betrekking tot de problemen met K.K. tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas, kan evenmin geloof gehecht worden aan verzoekers bewering in onderhavig verzoekschrift dat hij als burger geassocieerd of waargenomen wordt als een persoon die de Afghaanse veiligheidsdiensten steunt. Waar hij aanvoert dat hij zich reeds lange tijd buiten Afghanistan bevindt, dient opgemerkt dat verzoeker nooit eerder melding maakte van een vrees voor vervolging omwille van een langdurig verblijf in het buitenland. Nochtans mag van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het voor het eerst inroepen van deze vrees, zonder deze bovendien te ondersteunen aan de hand van enige informatie of documentatie, kan dan ook niet worden aangenomen.

Op welke wijze het opnieuw bijbrengen van reeds neergelegde documenten (verzoekschrift, stukken 6-10) de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen plaatsen, kan niet worden ingezien.

Rekening houdend met het voorgaande, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de nota met opmerkingen (rechtsplegingsdossier, stuk 10) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren af en toe incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze zijn hoofdzakelijk gericht tegen troepen en bevoorradingskonvoien en meestal zonder burgerslachtoffers. Een journalist, tevens voorzitter van de journalistenbond in Nangarhar, antwoordde op de vraag naar de veiligheid op de weg dat ze “volkomen veilig” is maar dat er wel een groot probleem is qua verkeersveiligheid. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter in tegenstelling tot wat verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift stelt geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. (COI Focus; *Afghanistan, Veiligheidssituatie Jalalabad*, 12 en 13, 10 maart 2015).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation*” van januari 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

De Raad stelt vast dat indien uit de analyse van de veiligheidssituatie zoals weergegeven in de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 inderdaad blijkt dat de situatie in Afghanistan sinds begin 2013 enerzijds is verslechterd, anderzijds ook blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict regionaal nog steeds erg verschillend is. Bovendien kan worden vastgesteld dat er nergens in dit rapport wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (rechtsplegingsdossier, stuk 10) blijkt dat de stad Jalalabad, in afwijking van de rest van de provincie Nangarhar maar net zoals bijna alle andere provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaanse veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus "*Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan*" van 10 juli 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 10) kan worden afgeleid dat er in de stad Jalalabad geen sprake is van de aanwezigheid van IS. Behalve de groepering "IS in Khorasan" kan er niet met zekerheid gezegd worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban.

De informatie die verzoeker bijbrengt, is niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen

door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, stelde u dat de broers van K.K. daar wonen en dat u daarom niet in Jalalabad kunt wonen. U zou ook niet in de stad kunnen wonen, omdat u steeds in een dorp gewoond hebt. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met K.K. of wie dan ook gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Verder zijn er ernstige aanwijzingen dat u informatie achterhoudt over uzelf. U doet zichzelf voor als een ongeletterde boer, maar uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u ongeletterd bent of dat u een boer zou zijn. Niet alleen zijn uw verklaringen over uw werk op de velden ontoereikend, ze zijn bovendien tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen. Tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat uw familie 12 à 13 yerib grond bezit (CGVS, 1e AA, p. 10). Tijdens uw derde en huidige asielaanvraag verklaart u dat u 25 yerib grond bezit (CGVS, 3e AA, p. 9). Daarnaast verklaarde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat uw oom langs vaderskant zaaide en dat u verder voor de gronden zorgde. Wanneer u tijdens uw derde asielaanvraag gevraagd wordt naar uw werk op de gronden, verklaart u dat u de enige was van uw familie die op de gronden werkte. Soms zou uw vader of uw oom langs moederskant een beetje hebben geholpen, maar niet vaak. Het is eveneens merkwaardig dat u helemaal niet kunt vertellen wanneer tarwe en maïs, de twee gewassen die jullie voornamelijk teelden, geoogst en gezaaid worden. U kunt niet eens de seizoenen benoemen (CGVS, 3e AA, p. 10-11). U verklaart dat u andere mensen volgde en dat u hetzelfde deed (CGVS, 3e AA, p. 9). Aangezien u verklaarde verantwoordelijk te zijn voor 25 yerib grond, een aanzienlijke oppervlakte, kan er worden verwacht dat u zeer goed op de hoogte bent van de zaai- en oogsttijden en dat uw verklaringen hieromtrent samenhangend zijn. Dat is geenszins het geval. Het valt eveneens op dat u tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde ongeletterd te zijn (CGVS, 1e AA, p. 5, 13, 20). U verklaarde dat u niet kunt lezen of schrijven. Tijdens uw tweede en derde asielaanvraag, verklaart u dat u wel kunt lezen omdat u de Koran leerde lezen in het Pashtou. Tijdens uw derde asielaanvraag blijkt bovendien dat u contact onderhoudt met vrienden in Afghanistan via Facebook (CGVS, 3e AA, p. 5). Hieruit blijkt geenszins dat u een analfabeet bent, zoals u zich aanvankelijk voordeed. Het lijkt er duidelijk op dat u de asielinstanties tracht te misleiden door zich voor te doen als een ongeletterde boer. Dat u, als zoon van een dokter en broer van twee jonge opgeleide mannen, ongeletterd zou zijn en enkel zou hebben ingestaan voor het vee en de gronden, hebt u aldus niet aannemelijk gemaakt. U geeft bijgevolg geen zicht op uw werkelijke situatie. Daarnaast verklaarde u tijdens uw eerste en tweede asielaanvraag dat uw zus in Jalalabad woont met haar man. Nu verklaart u dat zij intussen terug in Kunar, in Marawara district zijn gaan wonen (CGVS, 3e AA, p. 4). Het is bevreemdend dat u tijdens uw eerste asielaanvraag niet wist wat voor werk uw schoonbroer deed, maar dat u nu verklaart dat hij voor dezelfde ngo werkte waarvoor uw oom vroeger werkte (CGVS, 3e AA, p. 4). Het lijkt er sterk op dat u tracht aan te tonen dat u niet in Jalalabad zou kunnen wonen, omdat u daar niemand zou hebben. Uw verklaringen hieromtrent zijn echter ongeloofwaardig. U hebt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u als jonge, alleenstaande man die het financieel goed had, niet in Jalalabad zou kunnen wonen (CGVS, 1e AA, p. 23). U hebt uw vrees niet aannemelijk gemaakt. Het is bijgevolg evenmin aannemelijk dat u in Jalalabad vervolgd zou worden in geval van terugkeer naar Afghanistan.”

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat er in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of hij effectieve bestaande sociale relaties heeft in Jalalabad die hem steun kunnen en willen geven. Er werd immers op gewezen dat uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013 duidelijk blijkt dat alleenstaande mannen kunnen leven in stedelijke en semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur aanwezig is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Verder is er geen enkele rechtsregel die bepaalt dat verweerder een mogelijke verblijfplaats dient te identificeren, noch wordt hierop allusie gemaakt door UNHCR. Verder kan worden opgemerkt dat overwegingen van sociaal-economische aard niet bepalend zijn voor de vaststelling van het bestaan van een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt voorts terecht opgemerkt dat verzoeker zijn familiale en achtergrondsituatie niet aannemelijk maakt. In 's Raads arrest nummer 110 754 van 26 september 2013, dat kracht van gewijsde heeft, werd reeds vastgesteld dat verzoeker Pashtou, een beetje Dari en een beetje Frans spreekt, dat hij afkomstig is uit een familie die het financieel goed heeft, dat hij een zus heeft die met haar echtgenoot in Jalalabad woont – en waarvan hoger is komen vast te staan dat aan zijn verklaring dat zij plots Jalalabad zou verlaten hebben, geen geloof kan gehecht worden – en dat hij verklaarde soms naar Jalalabad te gaan om te winkelen. Dat verweerder de bewijslast inzake de vaststelling van een mogelijk intern vestigingsalternatief omkeert door in de bestreden beslissing te stellen dat verzoeker geenszins het tegendeel aantoonde, kan niet worden aangenomen, daar uit een lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verweerder

heeft aangetoond dat een intern vestigingsalternatief in Jalalabad voor verzoeker voldoet aan de voorwaarden voorzien in artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden kan van hem redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in de stad Jalalabad vestigt. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van het UNHCR, alsook op de kracht van gewijsde van 's Raads arresten in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen, stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER